

Tiêu tồ này bị mật kiểm soát hoạt động của Tôkarin và có thể cử nhân viên lên sân bay chứng kiến tận mắt vụ khởi hành. Vì vậy, ông Hoàng muốn Tôkarin tèo lên phi cơ, cất cánh bình yên, đợi nhân viên Smerch báo cáo ra Bắc mới hành động.

— Chúng mình bay thẳng ra Hà nội ư ?

— Không, chỉ tới Đồng Hới. Trong cuộc tiếp xúc đóm qua, ông Hoàng nhờ em nói lại là anh đừng giận ông tội nghiệp. Ông chưa thể cho anh biết em là nhân viên của Sở, vì chưa chắc em có được Tôkarin thụ nhận hay không. Thật ra, cũng nhờ anh phần nào. U Myen mắc bệnh nói lảm nhảm ban đêm bằng tiếng mẹ đẻ, và trong cơn mê sáng thường tiết lộ bí mật. Anh bắt chước U Myen y hệt, Tôkarin không hiểu tiếng Miến, nên gặp em hẳn mừng như bắt được cửa.

— Em hiểu anh nói mê những gì ?

— Theo lời ông Hoàng, anh chỉ lồm bồm tiếng Miến. Nhưng so với em, anh giỏi quá rồi, vì thật ra, em chẳng biết a, b, nào hết. Mấy cuốn sách về Miến ngữ, ông Hoàng mới trao cho em trong vòng tuần nay, và em cũng mới mở xem qua loa. May mà Tôkarin mù tịt tiếng Miến. Nếu biết thì nguy to.

— Em không nguy bằng anh.

Ngọc Tú đề môi :

— Anh đừng dạy nghiêng em nữa. Chẳng qua, em chiều chuộng hẳn vì nghề nghiệp bắt buộc. Vì nghề nghiệp, em phải kết thân với Kiều Diễm và Lê Ái.

— Xin lỗi em. Nghe em nhắc đến Lê Ái, anh

sự nhớ ra một thắc mắc quan trọng. Nếu ông Hoàng biết Lê Ái là nhân viên RU, tại sao không nuôi dưỡng hẳn một thời gian, đợi toán bọn rã ra mặt rồi lượm luôn một mẻ ?

— Thật ra, ông Hoàng chưa muốn bắt hẳn. Chẳng qua Công an nhanh dầu đoãng. Và lại, sự nóng nùng của Công an cũng là điều hay. Vì trong vụ này, RU áp dụng chiến thuật one-shot. Tôkarin được lệnh dùng nhân viên xong việc rồi thủ tiêu để giữ bí mật. Để em thuật lại đầu đuôi anh nghe. Lê Ái chỉ là một cơ sở của địch, R.U. liên lạc với nhân viên ở Sài gòn bằng đường biển. Tỉnh thoảng, tìm thủy đình RU lên vào Vũng Tàu, tiếp xúc với Lão Thọ. Phụ tá cho Lão Thọ là Trần Độ, một cộng tác viên của ông Hoàng. Đêm Tôkarin tới cấp, Lão Thọ và Trần Độ đều thiệt mạng, nên ông Hoàng dứt liên lạc. Mãi sau này mới phăng ra đầu mối khác là Trần Hình. Vợ Trần Hình là Thanh Xuân hoạt động dưới quyền của Lê Ái. Nhờ Trần Hình, Tôkarin làm quen Rodin. Sau khi Lê Ái xuất hiện, lợi dụng chiến thuật one-shot của R.U., ông Hoàng ra lệnh cho em sử dụng Tôkarin giết hẳn ; vì Lê Ái bị thủ tiêu, Tôkarin phải tiếp xúc với đầu mối khác để thoát thân khỏi Sài gòn. Kế hoạch này đã thành công. Tôkarin dùng Hip Seng để thuê phi cơ về Huế. Em chưa hiểu rõ tung tích Hip Seng, nhưng, trước khi em rời Sài gòn, ông Hoàng đã dặn Lê Diệp bố trí theo dõi tay chân của hẳn, chờ chúng mình vượt qua vĩ tuyến là áp bắt trọn ổ. Tuy nhiên, thắng lợi đáng kể của ông Hoàng là dùng một mũi tên giết một lúc hai con chim. Tô chức Smerch, cơ quan bí mật

nhất của dịch ở miền Nam đã bị khám phá. Trong khi Tokarin và đồng lõa sửa soạn lên phi cơ, hai máy quay phim đặc biệt của Sở đã thu hình toàn thể hành khách. Trong số này, chắc chắn có một vài kẻ tình nghi ăn lương của Smerch.

Văn Bình thở dài.

— Anh hiểu rồi. Song điều quan trọng nhất anh lại chưa hiểu. Giờ đây, Tokarin, Hip Song, Lisép đã chết, phi cơ tiếp tục phóng tới vĩ tuyến 17, anh là vai chính lại ù ù, cạc cạc, như vịt nghe sấm, chẳng biết nhiệm vụ ra sao.

Ngọc Tú mỉm cười :

— Đó là phần chính của công tác. Ông Hoàng nhờ em trao văn thư riêng này cho anh.

Văn Bình giật mình. Ông Hoàng đã lo liệu đầy đủ không sót một chi tiết. Ngọc Tú lấy trong xác ra tấm chân dung của nàng. Lật mặt sau lên, nàng phun vào một giọt nước hoa thơm ngát. Trên làn giấy ảnh trắng nõn, những giòng chữ li ti hiện ra. Nàng đưa cho chàng một cái lúp. Chàng ghé mắt vào lúp để đọc. Đó là một bức thư khá dài :

Z.28 thân mến.

Vì tôi không còn cách nào gặp anh nữa trước khi anh ra Bắc nên phải viết thư này. Tôi nhờ Ngọc Tú trao lại cho anh. Ngọc Tú, tức Z.53, là nữ nhân viên học rộng, tin cậy và giàu kinh nghiệm, chắc giúp anh được nhiều.

Hơn tuần nay, anh đội lốt U Myen. Hẳn anh bức mình nhiều lần vì tài năng của anh chưa hề được sử dụng. Tôi rất thông cảm sự bức mình chính đáng của anh. Nhưng đâu sao anh cũng nên nhớ, sau khi vượt vĩ tuyến 17, tài năng của anh mới bắt đầu

được thi thố, còn thời gian ở Miền Nam chỉ là thời gian chuẩn bị.

Tôi đã dẫn anh tới thăm trung tâm Z.003. Anh đã tiếp xúc với Thùy Lan và Bửu Tấn. Anh đã được giải thích về việc áp dụng siêu hình học vào công tác gián điệp. Chuyến đi ra Bắc này là cơ hội để anh giành thắng lợi cho thế giới tự do trên địa hạt Gián điệp Siêu hình.

Từ bao năm nay, người ta chỉ nói tới Gián điệp Cổ điển, Gián điệp Khoa học, chưa nghĩ đến Gián điệp Siêu hình. Vì đây là hình thức gián điệp mới mẻ, dựa trên những khám phá tân kỳ về ma quái. Mục đích lần đi này của anh là đoạt kỳ được -- hoặc nếu không phải thủ tiêu -- một người tên là Khor-mit-xốp.

Tập hồ sơ mà Bửu Tấn đưa anh, đã nói tới hoạt động của sở Do thám Đức quốc khi đại chiến thứ nhất sắp chấm dứt. Do thám Đức dùng một người tên là Pôn-ga (1) để thăm cung sĩ quan đồng minh bị bắt làm tù binh. Đặc tài của Pôn-ga là đọc thấu tâm can mọi người.

Hắn vốn là trung úy của quân đội Hung gia Lợi, suýt bị chôn sống trong một vụ lưu đạn nổ. Khi tỉnh lại, bỗng nhiên hắn có thể nhìn rõ ý nghĩ người khác, như đọc sách. Sở Do thám Đức hy vọng sự hợp tác của Pôn-ga giúp họ khám phá bí mật lớn lao của đồng minh. Không may cho họ -- có lẽ vì Pôn-ga thấy trước Đức quốc bại trận -- vì hắn đã di cư sang Mỹ.

Ngày 1-5-1936, các giáo sư danh tiếng của trường

(1) Frank Polgar. Báo New York World Telegram ra ngày 2-5-1936 đã viết rõ về Polgar.

đại học Nữ ưóc đã thử tài Pôn-ga. Các vị này đều nghĩ tới việc cỡi áo vét-tông một người đàn ông khoác lên vai một người đàn bà, song họ không nói cho Pôn-ga biết, Pôn-ga đã làm đúng theo ý nghĩ của các giáo-sư đại học. Nhiều lần, Pôn-ga đọc rõ môn một trong óc các nhà khoa học. Thậm chí, một người tưởng tượng tới một vụ ám sát giả tạo, Pôn-ga đã thuật lại không thiếu một chi tiết con-

Kho-mit-xốp ngày nay ở Nga số cũng đọc trong tâm can thiên hạ như trung úy Pôn-ga. Vô ý bị vấp ngã, bị thương ở đầu, phải vào bệnh viện ở Mạc tư Khoa điều trị, hẳn trở thành Pôn-ga thứ hai.

Tôi được tin đích xác R U. vừa đưa Kho-mit-xốp tới Hà nội. Dường như Nga số muốn dùng hẳn đề dò xem trong giới cán bộ quân sự và chính trị Miền Bắc ai là người của ta. Sau ngày hiệp định Giơ-neo được ký kết, tôi đã gài lại phía bắc vĩ tuyến 17 một số cộng sự viên đặc lực. Những người này đã trèo tới cấp chỉ huy trung ương và kỳ bộ. Nhờ họ, ta biết rõ tình hình Miền Bắc, và đặt được nền tảng tình báo kiên cố.

Với Kho-mit-xốp, địch có thể phăng ra nhân viên của Sở hiện trà trộn trong guồng máy Miền Bắc. Vậy chỉ có anh có đủ khả năng làm nổi việc ấy. Địch đã huy động hàng trăm nhân viên võ trang để bảo vệ an ninh cho Kho-mit-xốp, vì không riêng gì Sở ta, hầu hết các cơ quan tình báo quốc tế đều đề ý tới.

Phòng xa anh không gặp Kho-mit-xốp ở Hà nội, và anh sẽ phải qua Nga số, tôi đã bố trí cho Katy chờ anh ở Mạc tư khoa. Thẻ thực tiếp xúc với Katy sẽ định sau.

Giết Kho-mit-xốp, anh sẽ trừ được hậu hoạn

lớn lao. Nhưng nếu bắt sống được hẳn thì thật vô cùng quý giá. Ta có thể dùng hẳn, lại có thể cho các nước bạn thuê. Tôi ước lượng Kho-mit-xốp trị giá ít nhất hai chục triệu mỹ kim. Sở đang thiếu nhiều tiền. Tương lai của nước nhà, của Sở ta, và riêng tôi, hiện đặt vào anh, tôi tin chắc anh thành công.

H.H.

T.B. Rôđin không thể cùng đi với anh ra Bắc, vì lẽ gì anh đã biết. Tôi địa điểm đã định, anh bố trí cho nàng nhảy dù xuống. Z.53 biết rõ địa điểm này.

Đọc xong thư, yêu cầu anh cho vào miệng. Chạm nước bọt, bức thư sẽ tan ra, có một mùi ngọt như kẹo.

Bảng khuâng, Văn Bình bỏ tấm ảnh của Ngọc Tú vào miệng: Đúng như ông Hoàng viết trong thư tờ giấy dày cộm đã tan vụn và trôi tuột vào họng, mùi thơm thoang thoảng như bạc hà. Chàng bỗng thềm hút một điếu Salem. Ngọc Tú chia ra gói Salem mới tinh, Mặt chàng sáng lên. Nàng nói :

— Còn 5 phút nữa, máy bay tới địa điểm đã định. Anh chuẩn bị cho Rôđin nhảy xuống thì vừa.

Văn Bình tiến lại chỗ Rôđin. Đôi mắt của nàng tỏa ra nỗi buồn lạ lùng. Nàng không nói gì khi thấy Văn Bình buộc dù vào mình nàng. Chàng giải thích :

— Cả thầy có hai dù cứu cấp. Cái thứ nhất sau lưng bà, cái thứ hai sau lưng cháu. Tôi tin bà được trăm sự bình yên.

Nàng thở dài :

— Em sợ lắm.

Ngọc Tú an ủi :

— Đây là loại dù riêng, ra khỏi máy bay tự động mở ra. Phi cơ xuống thấp cho chị đỡ sợ. Phía dưới đã có người chờ chị.

— Ai hả chị ?

— Nhà bác học Miến điện thật thụ, và ông Hoàng. Chị sẽ lên chiếc máy bay riêng. U Myen từ Mỹ về Sài Gòn tối qua. Ông ấy muốn gặp chị, khi nghe tin chị gặp nạn.

Được kết hôn với U Myen là hoài bão từ bao năm nay của nàng, song không hiểu sao nàng lại dừng dừng. Nàng nhắm mắt, cố ngăn giọng lệ trào xuống má. Văn Bình giả vờ ngoảnh ra chỗ khác.

Giọng cười, Rôdin đứng dậy :

— Em đã sẵn sàng.

Ngọc Tú đã lên phòng hoa tiêu. Ngọn đèn xanh được bật lên, tiếng nói trong treo của nàng vang dội trong loa vi âm :

— Đến nơi rồi, yêu cầu Z.28 mở cửa.

Gió lạnh hòa với nắng tràn vào trong máy bay. Tóc Rôdin bay lòa xòa, làm tăng thêm vẻ đẹp chín mùi của người thiếu phụ một con. Nàng ngó chàng trần trần, rồi bỗng ôm chầm lấy vai chàng, khiến đứa nhỏ khóc thét lên. Chàng cúi xuống hôn thật lâu vào môi nàng.

Ngọc Tú nhìn qua khe cửa phòng hoa tiêu bắt gặp hai người âu yếm. Nàng bần thần, ngón tay mân mê sợi giây của máy vi âm. Tiếng nói của nàng lại phát ra :

— Xin thân trọng. Nào, tôi đếm.. 10.. 9.. 8.. 7.. 6.. 5.. 4.. 3.. 2.. 1.. Nhảy xuống.

Văn Bình xô Rôdin vào khoảng không. Từ trên phi cơ, chàng thấy rõ phía dưới. Đó là một cánh

đồng hẹp, nằm gọn giữa khu rừng...
xanh hiếc một màu, đối diện rừng Tr...

Chàng không thể nào làm được : đứng ở dưới bên cạnh chiếc xe hơi sơn đen là một người đàn ông nhỏ thó. Người ấy là ông Hoàng, tổng giám đốc Mat Vu. Ông Hoàng nhắc mũ, đưa lên vẫy. Lòng Văn Bình rạo rạt một niềm háng hái vô tận.

Đứng sát ông Hoàng là một người đàn bà mặc toàn trắng, Nguyễn Hương, cô thư ký xinh đẹp, thân hình khêu gợi nhất Sài Gòn. Nàng vẫn có thói quen tiễn chàng lên đường. Tuy không thấy rõ mặt nàng, Văn Bình có thể đoán chắc trên khóe mắt tình tứ đã long lanh giọt lệ pha lẫn kiêu hãnh và lo âu. Nguyễn Hương là vợ chưa cưới, nhưng không bao giờ cười của chàng.

Ngọc Tú đã tới gần chàng từ nãy. Dưới đất, một tấm vải đỏ được trải ra. Nàng nói :

— Rôdin đã xuống đất bình yên. Thôi, anh đóng cửa lại, chúng mình đi ngay kẻo không kịp.

Cửa phi cơ đóng sầm lại. Văn Bình hỏi :

● — Chúng mình đáp xuống phi trường Đồng Hới chứ ?

Ngọc Tú đáp :

— Vâng. Còn ba phút nữa phi cơ đến Huế. Vì chúng mình không đáp xuống Phú Bài, hai khu trục cơ sẽ bay lên đuổi theo bắt lại. Tuy nhiên, ông Hoàng đã bố trí cho khu trục cơ bay lên chậm, và bị trục trặc, khiến chúng mình có thể vượt tuyến dễ dàng. Từ Huế ra tuyến, hoa tiêu đã được lệnh bay thấp để tránh radar, mặt khác, cũng cần bay thấp để cho giàn cao xạ gần Quảng Trị bắn cho phi cơ bị hỏng, không đáp xuống được.

— Anh hiểu rồi. Lát nữa phi cơ sẽ đâm xuống đất và chúng mình nhảy ra bằng dù.

— Anh nói đúng. Bánh xe đáp xuống mắc nghẽn, không kéo ra được nữa. Phi cơ lại bị trúng đạn, nên chúng mình có thể lừa địch dễ dàng. Em được Tokarin cử làm đại diện chính thức. Em sẽ báo cáo với họ rằng vào phút chót Rodin đòi ở lại Sài Gòn. Senko, Tokarin, Hip Seng và Lisép là những người biết Rodin có mặt trên chuyến bay này, đều chết. Em lại nói thêm là lúc máy bay qua Quảng Ngãi, Tokarin uy hiếp nhân viên phi hành để cướp máy bay, chẳng may bị một hoa tiêu giết. Em sẽ mang xác người phụ tá hoa tiêu bị Tokarin hạ sát ra làm chứng.

— Còn Hip Seng ?

— Ta cho hầu nhảy dù xuống. Dĩ nhiên dù sẽ không mở, hầu sẽ tan như cám. Máy bay đâm vào tường gây ra đám cháy lớn, thì thế Tokarin sẽ thành than, họ có ba đầu sáu tay cũng không tìm được dấu vết khả nghi.

Văn Bình vui vẻ bắt tay hai thanh niên lực lưỡng đợi chàng trong phòng hoa tiêu. Họ là nhân viên của Sở. Tới Miền Bắc, Ngọc Tú sẽ can thiệp cho họ được tự do, viện lẽ cả hai không kháng cự khi bị Tokarin uy hiếp bằng súng. Hai phi công trả hình này sẽ là lực lượng tinh báo hùng hậu của ông Hoàng.

Qua đèo Hải Vân mây trắng ngút trời, phi cơ đến Huế, nơi chứa đầy kỷ niệm êm đềm.

Chàng đeo ống nghe vào tai. Tiếng nói của đài kiểm soát Phú Bài vẳng lên :

— Alo, Dakota 216 của Air-Vietnam. Alo... Tại

sao không đáp xuống, alo... (1)

Phi cơ xả hết tốc lực, nhằm vĩ tuyến 17. Đến gần địa điểm đặt giàn súng cao xạ, hoa tiêu bay là là. Súng nổ ầm ầm, như ồ. Một nhân viên phi hành phê bình :

— Họ bắn vào thùng xăng thì hết đời !

Ngọc Tú lắc đầu :

— Anh đừng ngại. Chỉ huy giàn cao xạ là một đại tá pháo binh có tài. Và lại, họ chỉ bắn cho có chuyện.

Phi cơ nghiêng sang bên. Văn Bình nói :

— Sau đuôi đã trúng đạn.

Ngọc Tú nhìn đồng hồ tay và bản đồ phi hành:

— Bắt đầu từ phút này, yêu cầu toàn thể im lặng. Sau khi vượt hỏa tuyến, địch sẽ bắt liên lạc.

Văn Bình bâng khuâng nhìn xuống dưới. Trời nắng vàng lóa. Con sông Bến Hải kéo dài một vệt trắng bạc trên thảm xanh óng ánh. Phi cơ đã tiến vào vùng trời miền Bắc. Một giọng nói oang oang tràn ngập mũ nghe :

— Y. 739. Y. 739.

Văn Bình ra hiệu cho Ngọc Tú. Nàng đáp nhanh bằng tiếng Nga vào máy vô tuyến :

— Y. 739 đã gặp nạn. Tôi là người thay mặt ở VKHG.

Im lặng. Một sự im lặng nặng nề. Một đoàn máy bay đen chui chũi từ phía bắc vụt tới, giàn thành hàng dài, bao vây chiếc phi cơ thương mại. Văn Bình nhận ra Mig 21, một trong những loại bay nhanh nhất thế giới.

(1) Trên thực tế, đài kiểm soát liên lạc với phi cơ trên không phận bằng ngôn ngữ và âm hiệu riêng. Tác giả mượn phép giản dị hóa.

Ngọc Tú nhắc lại :

— Tôi ở VKHJ. Trả lời ngay đi.

Một giọng nói khàn khàn cất lên :

— Đây là MGFD. Hai phút nữa, hãy đáp xuống.

— Bánh xe bị kẹt, không hạ cánh được nữa.

Lại im lặng.

Rồi tiếng nói hồi nãy :

— Liệu đáp bằng bụng được không ?

Ngọc Tú đáp :

— Một động cơ bị hỏng. Đuôi hư hai nặng.

Máy móc trong phi cơ đều hỏng. Sợ đáp xuống gặp nạn.

— VKHJ hãy đợi một lát.

— Tôi chỉ còn bay được mấy phút nữa. Đồng hồ đo xăng trúng đạn vỡ nát, nên không biết xăng còn bao nhiêu, nhưng chắc đã cạn, vì theo nguyên tắc nhiên liệu chỉ trừ tính đủ bay tới Huế.

Im lặng lần thứ ba.

Qua ô kính phi cơ, Văn Bình thấy đoàn khu trục cơ cộng sẵn bay sát. Lòng chàng trở nên bình tĩnh lạ thường, mặc dầu chàng biết những khó khăn nguy đến mạng sống đang chờ chàng bên dưới.

Tiếng nói khàn khàn lại vang lên :

— Máy bay có đủ đủ không ?

Ngọc Tú đáp :

— Đủ.

— Tư ng Milốt yêu cầu các đồng chí sửa soạn nhảy xuống. Alo, hãy nghe kỹ, sau đây là lệnh của trưởng Milốt : bác sĩ U Myen nhảy xuống trước tiên, và mang theo dù phòng xa. Sau đến người đại diện cho Y-739.

— Tuân lệnh.

— Y.739 nhảy được không ?

— Đáng tiếc. Y.739 đã tắt thở.

— Trong máy bay, có mấy người bị thương ?

— Hầu hết. Song đều bị nhẹ.

— Đến địa điểm nhảy rồi. Yêu cầu theo đúng chỉ thị. Thân chúc may mắn.

Ngọc Tú nhún vai trước lời chúc may mắn của phi cơ hộ tống. Từ ngày dẫn thân vào đời điệp báo, nàng toàn gặp may mắn. Hồi cấp sách đến trường, nàng hoài bão một cuộc sống nguy hiểm, luôn luôn thay đổi bất ngờ. Cha nàng làm nghề nhà giáo, nên mẹ nàng muốn con gái nối nghiệp. Ngược lại, nàng trốn nhà học võ. Ngày nàng đậu Tú tài toàn phần cũng là ngày nàng đoạt thất lung đen nhu đạo. Rồi nàng gia nhập tổ chức của ông Hoàng, xuất ngoại tu nghiệp.

Giác mộng tuổi thơ của nàng đã thành sự thật. Song nàng chưa hề gặp may mắn trong trường tình ái. Lắm mối, tới năm không, nàng được hàng trăm người đàn ông say mê, nhưng không người nào thích hợp với nàng, mặc dầu họ có địa vị xã hội, bằng cấp, tài sản, khỏe mạnh, khôi ngô và biết cách nuông chiều phụ nữ. Là một thiếu nữ ưa hoạt động, gan lì và bướng bỉnh, nàng cần một bạn đường ngang tàng. Nàng không muốn một người yêu nhút nhát, rụt rè và sợ sệt. Nàng muốn biến thành nô lệ trước ông vua độc đoán.

Ông vua độc đoán này là Văn Bình. Gặp chàng sau bao năm sống trong lạnh lùng và cô độc, nàng có cảm tưởng như chết đi sống lại. Vừa gặp chàng, nàng yêu ngay, yêu không mà cả, không đòi hỏi, sẵn sàng dâng hiến, không cần chàng tuyệt

đổi trung thành.

Ánh sáng rực rỡ tràn vào phi cơ. Văn Bình mỉm cười nhìn Ngọc Tú. Qua tia nắng chói lọi, nàng đẹp như thiên thần. Đê mê, nàng nắm chặt tay chàng. Chàng kéo nàng vào lòng, hôn say sưa vào đôi môi uơn ướt thơm ngát.

Văn Bình lao đầu vào khoảng không đầy ngập màu vàng lộng lẫy. Nửa phút sau đến lượt Ngọc Tú. Hai cái dù trắng xóa lơ lửng trên phi trường giữa đoàn máy bay MiG-21 là là thành hình vòng tròn.

Cuộc phiêu lưu kỳ thú trong lòng địch bắt đầu.

Tối hôm ấy, ông Hoàng ngồi hút xì gà một mình trong tòa biệt thự rêu phong bí mật gần trường bay Tân sơn nhất. Lần thứ nhất từ nhiều tuần nay ông tổng giám đốc có thời giờ nhàn hạ để thưởng thức hương vị thơm ngon tuyệt đỉnh của xì-gà Havana. Đối với ông, hút xì-gà là món ăn hàng ngày, cũng cần như hơi thở. Song công việc bận rộn không cho phép ông chiều khỏi xì-gà bắt hủ Cuba với rượu cô nhất thượng hạng Pháp quốc, gác hai chân lên bàn, ngửa mặt lên trần, lắng nghe nhạc nhẹ.

Tối hôm ấy, lần thứ nhất ông Hoàng mở máy thu thanh nghe nhạc. Tiếng nhạc bit-tơn ồn ào và cuồng loạn lọt vào tai Nguyễn Hương ở phòng bên. Nàng giạt mình, nhìn Lê Diệp, giọng lo âu:

— Trời ơi, ông già đang nghe nhạc từ quái. Trái đất sắp nổ tung rồi...

Lê Diệp cười ồ lên:

— Có yên tâm. Ông Hoàng không điên đâu. Đợi khi phải để ông già trẻ lại một chút. Và lại, ông

Hoàng mở máy thu thanh không phải để nghe nhạc mà là...

Chàng im bật. Trong văn phòng, ông Hoàng vừa mở đài bá âm Hà nội. Đồng hồ trên tường chỉ đúng 8 giờ tối. Giọng xướng ngôn kénh kiểu quen thuộc vang lên:

.. đây là tiếng nói của nước Việt non dân chủ cộng hòa phát thanh từ Hà nội... xin các bạn nghe tin tức đặc biệt.. Trưa nay, một máy bay 2 động cơ của chính quyền Miền Nam vượt qua vĩ tuyến 17. Toàn thể nhân viên phi hành xin được tá túc chính trị Vụ này là một thắng lợi lớn của ta và của phe xã hội chủ nghĩa...

Ông Hoàng hơi nhăn mặt. Đồi lương sóng, ông nghe đài Sài gòn.

...Theo nguồn tin chưa được xác nhận, một phi cơ thương mại của công ty hàng không Việt nam, chở 3 hành khách, bị mất tích trưa nay trên đường ra cố đô Huế. Dường như máy móc bị trục trặc, và trời nhiều sương mù nên phi công gặp nạn và đâm xuống một vùng hiểm trở gần giới tuyến. Cuộc điều tra của nhà chức trách đang tiến hành...

Ông Hoàng tắt máy thu thanh. Tiếng chuông điện thoại reo nhẹ nề. Ở đầu giây là một giọng nói chắc nịch, giọng nói của một sĩ quan chỉ huy:

— Chào ông tổng giám đốc. Bản thông cáo do ông thảo đã được trao cho báo chí. Đài Sài gòn vừa loan trong bản tin 20 giờ. Nhân viên của ta ở Vĩnh Linh điện về báo cáo lúc 7 giờ tối. Toàn thể nhân viên phi hành đều nhảy xuống đất an toàn.

— Cảm ơn ông. Hà nội vừa phúc trình xong. Họ đã tới Hà nội bằng phi cơ riêng, không người

nào bị thương, trừ một hoa tiêu.

— Ông biết tin nhanh thật. Tôi không ngờ...

— Chính phủ trả lương cho tôi để lấy tin, ngoài ra tôi không làm việc nào nữa.

— Ông đùa đấy. Tôi chưa thấy ông lãnh lương bao giờ. Nay ông, ông bộ trưởng thắc mắc tại sao phi cơ của ta lại đâm đầu vào kho chứa nhiên liệu và đạn dược ở sân bay, vỡ tan thành và gây ra đám cháy lớn đến chiều chưa tắt.

— Nội ngày mai, tôi sẽ nhờ ông trình ảnh chụp được lên ông bộ trưởng. Còn về việc phi cơ gây ra hỏa hoạn. Thôi, ông trình giùm là tôi chưa được nhân viên báo cáo.

— Khô quá, ông giấu tôi làm gì?

Ông Hoàng mỉm cười, gác giấy nói. Mặt mờ mông như thi sĩ tìm vần thơ, ông lặng lẽ châm điếu xì-gà Ha-van.

NGƯỜI THỨ TAM

Đà Lạt, một đêm lạnh.